

gift af 32,000 Rd., men Regnskabet udviser, at Mindreudgiften havde været 246,000 Rd. Der var altsaa paa denne Post en Feil i Angivelsen af 214,000 Rd.

Jeg skal ikke anføre flere Enkeltheder, thi hvad jeg her har anført, vil allerede være tilstrækkeligt til at godtgjøre, at der fandt en Række af urigtige Angivelser Sted i den daværende Finantsministers Foredrag, og at disse førte til et Resultat, der var meget afvigende fra, hvad vi nu vide var det Rette. Den omtalte Meddelelse gaves, som før anført, Landsstinget til Veiledning ved Bedømmelsen af den finantsielle Status, dengang da Forslaget til Indkomstskatten forelaa. Jeg havde den Ære at være Medlem af det derom her i Stinget nedsatte Udvalg, og de ærede Medlemmer, som med mig havde Sæde i Udvalget, ville erindre, hvor ofte Udvalgets Medlemmer kom tilbage til den nævnte Meddelelse fra den daværende Finantsminister. Man fandt netop i denne Meddelelse, der viste en Underbalance eller en Tilbagegang i det sidst foreløbne Aar af een Million, en meget tvungende Grund til at skaffe Finantserne nye Resourcer og til derfor at gaa ind paa Indkomstskatten. Særlig ville maaske de ærede Medlemmer af Udvalget erindre, at der lagdes Bægt paa en Post, som jeg før fremhævede, nemlig Renten af Kassebeholdningen. Renten af Kassebeholdningen vare, som jeg nyss tillod mig at anføre, for 1869—70 beregnede til 80,000 Rd., til hvilken Sum de ogsaa havde været beregnede for det forudgaaende Finantsaar, ved hvis Begyndelse Kassebeholdningen var omtrent den samme, som den var ved Begyndelsen af Finantsaaret 1869—70. Men i det foregaaende Finantsaar, altsaa i 1868—69, havde der vist sig en betydelig Indtægt paa denne Konto udover de anførte 80,000 Rd., og da der nu for 1869—70 efter Ministerens Angivelse kun forelaa en Indtægt af samme paa 3,000 Rd. udover Beregningen, var der heri et Sndicium, der bestemte talte for, at Finantsministerens Meddelelse maatte være nøiagtig, hvorom jeg, hvad ærede Medlemmer maaske ville erindre, i Udvalget reiste Tvivl. Jeg maatte dengang tie overfor de bestemte Angi-

velser, som forelaa i Finantsministerens Foredrag, og det, hvad jeg maa fremhæve, Angivelser, der gik i saa stor en Detail, som det overhovedet kunde ventes. Jeg tvivlede for det Første om Meddelelsens Rigtighed, fordi det var mig paafaldende, at Finantsministeren den 17de Maj kunde give et saa nøiagtigt Billede af Finantsaarets Resultater, at han kunde tage enkelte Dalere med; thi, som bekendt, foregaar der jo baade Indbetalinger og Udbetalinger et afluttet Finantsaar vedkommende lige indtil den 30te Juni, og, skjøndt ganske vist i Reglen de større Udbetalinger og Indbetalinger ske i Begyndelsen af den saakaldte Supplementsperiode, vil der dog altid blive en Del tilbage at berigtige i Slutningen af samme. Men jeg tvivlede dernæst ogsaa om Nøiagtigheden af den gjorte Meddelelse paa Grund af de Erfaringer, som vi have om vore Finantsloves Resultater; thi man anslaaer hos os sædvanlig Indtægterne temmelig moderat, og der er derhos altid en hel Del Udgifter, der ved Finantslovene maa stilles til Raadighed, men som ikke kunne antages alle at ville komme til Udgift i det paagældende Finantsaar, hvorfor man altid kan vente et noget gunstigere Resultat end det, der fremgaar ved en Sammenligning af Finantslovens Indtægts- og Udgiftsside. Alle Bemærkninger af denne Natur maatte imidlertid, som sagt, vige overfor den positive Meddelelse, der forelaa igjennem Finantsministerens Udtalelse om Resultatet af Regnskabet for 1869—70. Da det nu dog er af den højeste Vigtighed, at de Meddelelser, som man modtager af et Ministerium til Veiledning i den ene eller den anden Sag, ere af en saadan Bessaffenhed, at de veilede og ikke vilde, saa har jeg ikke betænkt mig paa her at fremdrage den oftnævnte Meddelelse af den daværende ærede Finantsminister for derpaa at støtte en Opfordring. Den ærede Minister er ikke tilstede i dette Dieblis; men det gjør jo forsaavidt ikke Noget til Sagen. Om nemlig den ærede Minister ogsaa havde været tilstede, saa vilde jeg dog ikke have ventet noget Svar paa min Henstilling til ham strax, thi det vilde være en stor Ubillighed at fordræ, at han skulde have alle et Finantsaars Tal og Enkeltheder i Hovedet, baade de rigtige og de urig-